

உதயதாரகை - MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPPY, C.E.Y.,
LON, TWICE EACH MONTH.

Progressiveness exalteth a Nation; but Sin is a Reproach to any People.

PRICE—TWO SHILLINGS A YEAR,
PAYABLE IN ADVANCE.

மிகம் புத்தகம், சஞ்சிகை யச.] தசாமிநாள் இஸ். ஆடி 1887. 29 வ. விபரம்

Thursday, July 28, 1887. [Vol. XIII, No. 14.]

[Subduing Children.]

பேற்றர் தங்கள் பிள்ளைகளை அடக்கி கீழ்ப்பட செய்த வேண்டுகோள் பிள்ளைப்பற்றி—பிள்ளைகள் வரப்பட்ட உண்மையான இந்நகர் சரித்திரத்தை வாசிக்கிறவர்கள் பிள்ளைப்பற்றுவர்களானால் அது அவர்களுக்கு ஒரு நலன்பாட்டுத்தகை சுற்றுக்கொடுக்கும். எந்தப் பிதாபவனமும் எந்த மாதாவலனமும் தங்கள் பிள்ளைகளை நேருக்குடையாய்க் கீழ்ப்படியப்பண்ணவேண்டியது. இதுகாரியத்தில் அந்நாளைச் சமூகசாரங்களுக்குள்ளே மாத்திரமல்ல, சாத்திரியர்களிடக்கூடத்திற் படித்தகை கீழ்த்தவர்களையிருக்கிறவர்களுக்குள்ளும் பொழுது தப்பியெழுந்தால், தங்கள் பிள்ளைகள் நம்முடைய படிப்பின்பற்றுகேற்ற கடனும் யாதென்பதை அறிய வரும்புகிற அநேகருக்கு இந்நகர் சரித்திரம் பலவழியிருக்கின்றென்று நங்கள் அவாவுகின்றோம்.

ஒருநாட் சாயுக்காலம் ஒரு பிதா தன் கையியல் சொல்லுபுத்தகத்தை எடுத்து நாலையதனார் தம்முடைய புத்திரிகளில் யோவானென்று ஒருவனைக் கூப்பிட்டு அதை வாசிக்கச் சொன்னார். அந்தப் பொழுதும் அரிமாரி எழுத்துக்கள் முற்றையும் பூரணமாயறிந்தும், அந்நேரத்தில் அவன் மனம் அம்முகோண்டிருந்ததினால், தன் பிதாவின் கட்டணையைச் சற்றுக் கேட்கத்தக்க மனமாய் வாராமல், அவன் மனதேவந்தான். அப்பொழுது அவனுடைய பிதா தன்னுடைய பேரணக்கத்திற்குமே அரிமாரியின் முதலெழுத்துக்கள், அன்றை எழுத்துக்கள் காட்டி இதனை எழுத்தென்று கேட்போபொழுது, அவன் யாதோன்றுது சொல்லாமல் அந்தப் புத்தகத்தைக் கொப்புகாமல் பார்த்துப் பேசாமலிருந்தான். அப்பொழுது பிதா தயவாய்ச் சொன்னதன் உண்மையை, அன்று உணர்க்கக் கெட்டாயாய்த் தெரியும் என்று சொல்ல, அப்பொழுது மகன், அன்று நான் சொல்லக்கூடாது என்று. அந்தப் பிதா அதே மனவென்று நீ கடாயாமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்லி அதனை எழுத்தென்று திரும்பவும் பிதாக்கேட்க, அந்தப் பிள்ளை வேறித்துக்கொண்டு நின்றான். ஆனதினால் பிதாவின் பிள்ளைக்கும் ஒரு சண்டையுண்டாயிற்று. போவாடுமென்று அவன் அடங்காத குணங்கொண்டிருக்கின்ற ஆக்கிணைவந்தாலும் தான் வாசிக்கிறதேயில்வென்று மனதிலே தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டான். பிதாவானவர் தன் பிள்ளையை முன்னித்தமனமாய் கண்டகலியிற்றி அந்தப் பிள்ளைக்குக் கேட்டுமே நகர், என்னமோசந்தான் வந்தாலும் அந்தப் பிள்ளையைக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டுகோள் மென்றுரைந்து, அவனை வேறொரு அறைக்குள்ளே கூட்டிக்கொண்டுபோய் அவனுக்கு அடித்துத் திரும்புவதில் கொண்டுவிட்டு எழுத்தைக் காட்டி அதனை எழுத்தென்று சொன்னார். அந்தும் அவன் யாதோன்றுது சொல்லவில்லை. திரும்பவும் அவனை பிடித்துக்கொண்டுபோய், முன்னிலும் அதிகமாக அவனுக்கு அடித்தும் அதுமே ஒரு படிவெல்லும். இன்னும் அவன் அன்று நான் சொல்லக் கூடாதென்று. ஆனால், பிதா அந்த எழுத்து அன்று சொல்லிக்கூடாது, அவன் நான் அன்று சொல்லக் கூடாதென்று.

திரும்பவும் பிதா அவன் பெறக்கூடிய எவ்வு ஆக்கிணைப்பண்ணியும் அவன் சரிம முழுதும் பங்குநாடுகிழிப்பு கீழ்ப்படியவில்லை. அப்பொழுது பிதாவின் சிறந்த விசாரமும் சிந்தனையும் அதுமேயாயிருந்தது. இயேசு இப்படிப்பட்ட காரியமெனக் கருதும்படிவந்தது, பிள்ளைக்கூடாது ஆக்கிணைப்பண்ணியபொழுது பிதாபெருமேயன்று விசாரமும் பிதாபெருமேயன்று. இப்படி இருந்தும் அந்தப் பிள்ளை தன் தழும்புத்தகத்தை விடாமல் பிதாவின் கருமனை பயந்திரிந்து விடாமலும் கல்லறையிலேயே அவன் மனது சற்றுமே இளகாமலிருந்தது. பிதா தன் பிள்ளைக்கு இப்படியும் ஆக்கிணைப்பண்ணியபொழுது அவன் மனது சற்றுமே தழும்புத்தகத்தை விடாமல் பிதாவின் கருமனை பயந்திரிந்து விடாமலும் கல்லறையிலேயே அவன் மனது சற்றுமே இளகாமலிருந்தது. நான் இவ்வீதமாய் இந்தப் பிள்ளைக்கு ஆக்கிணைப்பண்ணியும் அவன் என்சொற் கொளாமல் முன்னித்தமனம் பண்ணிக்கீழ்ப்படியாதார் போலிருந்தால் பிள்ளைக்கு என்ன நடும் உண்டாடுமென்று தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றோம். அப்பொழுது பிள்ளையுடைய தாயானவர்கள் அந்நிலைக்குறித்து மிதமாய் மனக் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம். பிள்ளையின் தன்மைக்குக் கீழ்ப்படுத்தி நிறுத்து தங்கள் கடைமையென்றும், அற்றுத் தானென்றுச் செய்து தலைப்பண்ணக் கூடாதுமென்று மனமணி மனதிலே பூரணமாய் நினைத்தனர். பிதாவும்

துக்கம் நினைந்தவராய் மறுபடியும் பிள்ளைக்கு அடித்து ஆக்கிணைப்பண்ணியும் அவனைப்பிடித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது அந்தப் பிள்ளை இனிதான் தன்னை ஆக்கிணைப்பட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென்று நினைத்துப் பிதாவே, அந்த எழுத்தை நான் சொல்லவேண்டுமென்று பிதாக்கேட்கப்போபொழுது அவர் எல்லையற்ற சந்தோஷமுள்ளவராய் புத்தகத்தை எடுத்து எழுத்தைத் தோட்டிக் காட்டினார். அந்தத் தந்தை பிள்ளை தீர்க்கமும் பூரணமாய் அன்று. மற்றதைக் காட்டி இதனை எழுத்தென்று. ஆ, என்றும். மற்றதைக் காட்டி, இது இ, என்று. திரும்பவும், முறலாமெழுத்தென்னவென்றுகேட்க, அது அ என்று. இப்போ இந்து புத்தகத்தை என் தாயாரிடத்திற் கொண்டுபோய், அதென்ன எழுத்தென்று அவளுக்குச் சொல்லென்று. அப்போது, இதென்னவெழுத்து மகனென்று. ஆச்சி, அது அ என்று. இப்படி நகர்த்தியும் அவனுடைய முன்னித்தமனமெல்லாம்மாற்றிச் சாதாரண குணமாயிற்று. மற்றப் பிள்ளைகளுக்கீடிலிருந்து பிராவும் பிள்ளையுட்படித்து சண்டையிலே பிதா வேறிதோண்டிவந்ததைக் கண்டார். தன் பிதா தன்னிலும் வலியென்று எவ்வாறுப்பதை அவன் கண்ணில் ஒருக்காலும் மறந்துபோகாத ஒரு பிதாபெருமென்று அவன் ஒருக்காலும் தனியாமல், கீழ்ப்படியுகிறதே தனக்குச் சகமுறச் சந்தோஷமுள்ள வழியென்பதைக் கற்றுக்கொண்டான்.

இவ்வளவு சடுமையாய் ஒரு பிள்ளையை அடிக்கிறதே மேத்தக்க கொடுமையென்று சிலர் சொல்லக் கூடியதாயிருந்தாலும், அது கொடுமைதானோ? இல்லையோ, அதுதான் இரக்கமும் அன்பும். அப்படியே பிள்ளைகள் தடினம் பண்ணும்பொழுது பெற்றார் கண்ணில் அவர்களை அடித்துக் கட்டாயப்படுத்தித் தவறாமையுடைய கடமையாயிருக்க, அவர்கள் அப்படிச் செய்தாயாமல் விடுகிறதானக் கொடுமை, அந்தக் கடமையை ஒருவன் செய்யாமல் விடுவானாகில், அது சந்தேகமில்லாமல் பிதாமாதவர்களும் மற்றும் அவனுடைய சினைக்கீழ்க்குக்கும் சாபமாய் முடியும். அல்லாமலும் இவ்வீதமாய்த் தவறாது பிதா அந்தகொண்டிய பிள்ளையை அடித்து ஆக்கிணைப்பண்ணி நிர்த்தியரித்துத்தகுந்தும் அந்தப் பிள்ளையுடைய நடைக்குறித்துக்கொடுத்திருக்கும் நன்மையாய் முடிந்தது. பிள்ளைப் பிள்ளையுடைய எண்ணத்தின்படி பிரா நடப்படுமென்று சிந்தனையுடைய அவனைக் கீழ்ப்படுத்தவேண்டுமென்று பிராவாகும் முயற்சியும் வினும்புபோவதன்றி, அவன் சகல கட்டாயங்களும் அறுத்துக்கொண்டு நிர்ப்பந்தமேயுடைய காலமென்று கேட்டுப்போவான். இப்படிச் செய்துகொடுமையோ ஒருபொழுதும் அப்படியில்லை. பெற்றாரின் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கீர்நிராகரமாய் வளர்க்கும்படிக்குத் தேவன் அவர்களுக்கு உதவி செய்யுமாறு.

உதய தாரகை.

தசாமிநாள் இஸ். ஆடி 1887.

கப்பிற்க்கோடு.

Supreme Court.—இந்தமாதம் பதினாறுநாள் இது வெள்ளிக்கிழமை யாழ்ப்பாணத்திற் கூடிய கப்பிற்க்கோடு வன் னங்குற்படி பாரப்படுத்தியிருந்தவர்களுக்குள் ஏழு.

க. கன்னக்கையெழுத்துவைத்து முதலாங்காரியம், விளக்கத்துக்குள்ளே தள்ளப்பட்டது.
 உ. பத்திரித்தறையிலே சுவானுமென்று ஒருத்தியும்புயிர்வெட்டியிருந்து அதைக் கொண்டுபோட்டகாரியத்தில் தான் செய்து குற்றமென்று விளக்கத்துக்குள்ளே சொன்னதினால் அவன் இரண்டேருடமல் முறியலிருந்து ஊழியுத்தெய்யும்படி தீர்மானமாயிற்று.
 க. கன்னகையுத்தி. மறியற்காரர் மூன்றுபேர். இது வங்குத்திவிளக்கத்துக்குச் சிறிதுசாட்சிக்காரர்களும்பிலிருந்து வரவேண்டியதாயிருந்தால் அவர்களை இப்போது அழைப்பித்து விளக்கத் தீர்மானம் பண்ணக்கூடிய தருணமில்லாமல் மற்றுமுறைக்கு விளக்குவது தவணப்பட்டது.
 ச. மாண்புபாயில் வேலக்கையென்று இடத்தில் பிளவாயார் கோலில் கனவேடுத்த காரியம். இது

லேற்பட்ட நவாலிக்கு குறியீடு முருகன் குற்றவாளியானதினால் முற்றுமுறியும் மறியலிருந்து சரோணியுத்தெய்யும்படி தீர்மானமாயிற்று.
 ப. பூக்கரி நல்லுரைச்சேர்க்கை கயிலாயர் சேதன் என்மயன் வேட்டைக் கையப்படுத்தின காரியம். இவ்விந்தப் பாரிசான காரியத்தைச் செய்தபொழுது, தன்னறிவில்லாமல் விசாரணியிருந்ததினால், அவனுக்கு விசாரணைக் கொண்டுபோட்ட, குற்றச்சாட்டுக்கு அவனை விடுதலையாக்கி மகாராசாவலையுடைய வகுமையே மறியலிலே இருக்கப்பட்ட தீர்மானமாயிற்று.

ச. யாழ்ப்பாணக்கு சண்டிக்குயிலிட்டு நடந்த கொல்காரியம். இதிலேற்பட்ட மயற்காரர் மனுவேற்பிள்ளையே மறியலாய்சிங்கம், பெண்சாதிபொன்னுச்சி, சந்திரப்பிள்ளை பிலிப்போ, இந்தக் கொல்காரியத்தில் ஏற்பட்டதென்று குற்றச்சாட்டுப்பட்ட மறியற்காரர் யாழ்ப்பாணத்திலே பணக்காரராயிருக்கிறதிலும், குற்றச்சாட்டுமே பிடிக்கக் கண்டு காண்டாங்கிருந்ததினால், இதுகாரியத்தைப்பற்றி வருகுமொரு அருட்சிபுண்டாயிற்று. காலக்குள்ளேயே போடிச்சித்துப் பதினாறுபாதினும் பத்திரம். அவன் மரிக்கமென்று சிறிதவருடக்காலமாய் முதலாம் இரண்டாம் மறியற்காரர் இரண்டாம் இரண்டாம் விட்டியே வேலகாரியாயிருந்தார். சிறிதுசாட்சிக்காரருடைய காரணமாயிருந்தும் அந்தப் பொடிச்சியை இந்த இரண்டு மறியற்காரரும் இடைக்கிடையே அடித்து ஆக்கிணைப்பண்ணினதாகக் கண்டிருக்கிறது. அல்லாமலும் அவன் சான்ற அன்று இரண்டாம் மறியற்காரியாக அவருடைய ராச்சியார் மீளாதிரு கழலாய்ப்படித்து அவனிடத்திலே கொடுத்தும் அவனை எடுத்துக்கொண்டு சிறிதுகாலம் இடத்திற்குப்போயிருந்தால் கழலாய் ரிசூயிரையாய்விட்டான். அதை நாம்சீர்ப்பாற்றி, அந்தவிட்டியிலிருந்து கன்னிட்டுமேயுள்ள ஒருசிறுபொடிச்சியைக் கூப்பிட்டு அந்த மீளான எடுத்துக்கொண்டுபோய் மறைவாய் வைத்துப்போடுமபடி கட்டவேண்டினார். அவர் அப்படியே செய்து கடைக்குப் போய்விட்டான். போடுமபொழுது, அந்த விட்டியில் இந்த மறியற்காரர் மூன்றுபேரும், மாண்புத்தபோன போடிச்சியும், இரண்டாம் மறியற்காரர் போனவைச்சித்து மருமனாகிய கோக்குப்பிள்ளையென்று பூரணம் காலவெந்து வயதான ஒரு குழந்தையுமல்லாமல் வேறொருவருமில்லை. அந்த நன்மையென்று அவன் இரண்டேருடைய மணித்தியாலத்தின் சம்பகையாலே விட்டுக்கொடுத்து பார்த்தபொழுது, மாண்புத்தவனை அந்நேரகாலத்துக்குள்ளே அன்று நான்முழுதும் எடுத்துக்கொண்டே காணும், மற்றநாள்வேளையே சொல்லப்பட்ட கன்னிடுமேயன்றி அந்தவளவுக்குள்ளே சற்றுத் தள்ளியிருக்கிற ஒரு பழக்கிணைப்புகள் போய் எட்டியபாடித்தபொழுது, காணுமாறுபோன அந்தப் பெண்ணின் மரித்தறையுத்தண்ணிரிலே மிதக்கவும் ஒரு பட்டையாகிய பாரியத்திலே சித்தக்கவும் கண்டார். உட்கேள் இதுகாரியம் விதாவனமருக்குக் கொஸ்தாப்புகுத்து அறிவிக்கப்பட அவர்களை அந்நிலைக்குத்துவந்தார்கள். அவர்களும், நல்லுறியலேயிருக்கிற அவமான விசாரணைக்காரருக்கிடையேயுள்ளும் அப்படிப்பணத்தைக் கண்ணிற்குந்து வெள்ளியே எழுப்பியது விசாரணைப்பண்ணி விளக்கினபோது, காலக்குள்ளேயே அந்தப் பெண்பிள்ளை தற்செய்யவும் கண்ணிற்கு விழுகிறந்தகாது தீர்மானம் முடித்து, உட்கேள் சுவைத்து எழுப்பித்துக் கந்தகரைக்குக்கிடத்தே தயிரி அடக்கப்பண்ணுமிரு ஒரு கட்டையிலே அடக்கம் பண்ணினார்கள். அப்படியிருந்தும் அந்தச் சுவைத்தைக் கண்ணிலேயிருந்து வெளியிடவேண்டுமென்று கண்ணிற்காரமாய் அடித்துக் கையப்படுத்தின அடையாளங்கள் அதிலிருந்துதென்று சிறிது சாட்சிக்காரர் சொன்னதினும், அப்படியேயே, சிறிது யூரிமாரும் அந்தப் பணத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அக்கனையென்று அது அடையாளங்க்கண்ணிற்குதென்று சொன்னதினால் அதுபூரிமார் வேண்டிடமென்று கொண்டு தள்ளினதினும், அதுமல்லாமல், மேத்து அவசரமாய்க் கீழ்ல்தவருடைய சரிசுத்தையெடுத்து அந்நாள்சுன்றுகூடிய சடலையிற் புதைத்ததினும், இன்னும் அந்நகர்கொண்டிருப்பாரி காரியை அழைப்பித்து அந்தப் பணத்தைக் சொன்னபண்ணியப் பார்த்தறியாமல் விட்டதினும், இந்த மானகாரியத்தைப்பற்றி முதலாம் கொடுமையாகிய கோலில் நேவானுக்கு

அறிவித்து விரங்காததினாலும், இப்படியே அநேகங்களாய்க்களில் அசுகைகொண்டதினால் ஆரோ இரசியமாக நீவானுக்கு அறிவிக்க, அவர் அந்தப் பின்னத்தைத் திரும்பச் சிறுவுநிதத்துப் பரிசுரைசெய்வாயும் அமைப்படுத்தச் சென்றபின்னாலும் தந்தார். அந்தப் பரிசுரைத்தொடர்புடைய எண்ணெய்தின்னப்பட, அந்தப் பண்ணெய்க்கிணற்பிலே விழுமுள்ள கோசீவன் போயிருக்கவேண்டுமென்றும், கோசீவன் அல்லிக் கழந்திலும் காயக்களிந்ததினாலே அவருடைய தொண்டையை றெரித்துச் சாகக்கொண்டதாயிருக்கவேண்டுமென்றும் தெரியவந்தது. இந்த புறயும் மறியற்காரியில் எவரென்கிறும் இந்தக் கோவலையைச் செய்தார்களென்று ஒப்பிணைப்பை எதைக்க கொளை சாட்சிகளில்லை. நன்னியென்றபோடிக்கி கலைத்துப் போனபோடியே அந்தவிட்டமேலே மறியற்காரும், மரணத்தவளும், கோத்துப் பின்வாயும்மல்லாமல் வேறொருவரில்லாததினாலும், அந்தச் சிறுபின்னையிடத்திற் சிறிது காரியங்களை ஒப்பிணையாய்க் கேட்கும்படி அரசாங்கத்தின் அத்தவடிக்காதும், பிரயாசப்பட்டாலும் அந்தப் பின்னக்குச் சாட்சிசொல்லத்தக்க வயதும் அறிவியல்லாததினால், அது சாட்சிசொல்லத்த ததமான வயதான பின்வாயில்லவேண்டுமென்று நிதியபத்திதான் எரிப்போட்டார்.

நிதியபத்தியுடைய எண்ணத்தின்படி இந்த மூன்று மறியற்காரியிலே அல்லது அவர்களின் சிலரிலே அசுகைகொள்ளுகிறதற்கு இடவாயிருப்பினால் அவர்களைக் குற்றத்துக்காராக்கக்கூட தீர்மானமாய் எப்பிணை இல்லாததினால், மூன்றுபோறையும் விடுதலையெண்ணும்படிக்கான குற்றத்தைக் காட்டினபோடியே, மறியற்கார நிறுவனாளிகளல்லவேண்டிய பூரிமார் தீர்மானமென்பண்ணிற்சென்றார்.

எ. மட்டைக்களப்பட்டு சிரியடித்துக் களவெடுத்தாரினால். இதிலெற்பட்ட மறியற்காரன் அகமம் தமவழிவெசுமாலெல்லவையென்பவன். இவன் குற்றவாளியாகி இரண்டுநாட்கள் கரோ ஊழியர்செய்து கொண்டுமே மறியலிடுங்க்குத் தீர்மானமாயிற்று.

Usefulness of Tracts.—அண்ணல் புத்தகங்களாவான் பலன்.—ஐக்கிய தேசத்தின் நியூயோர்க்குப் பட்டினத்திலே போன வைகாசிமாதம் பதினொருநாதி தன்னைப்புத்தக சங்கத்தாரைவைத்து கூட்டத்தில் கனம் பொருத்திய மங்கமாரியென்பவர் பின்வருங்காரியைத் தடுத்துப் பேசினார். இக்குப் புத்தகங்களைச் சமைக்கற்க்குக் கொடுக்கும் சமயங்களில் அநேக புத்தகங்களைச் சிறித்தேறிந்து விடுகிறார்களென்று சிலபல தடைகளுண்டாயிருந்தது. ஆனலோ எல்லாம் அப்படிக்கி சிறிசம்படாயில்லை பத்தியில் ஒன்பதாவதுக் கோட்டுப்போலாலும் மிக்கசமரண பத்திரொருபடிக்கித்தொடர்பானபலம் அந்த நடத்தத்தைச் சரிக்கட்டக்கூடியதாயிருந்தது. அவ்விடத்தில் ஒரு பாடிலே சமங்கன் போக்குவரப்பு விண்ணுக்கையில் இருந்ததுண்டுபடித்தகத்தில் அவர்களுக்கங்கொடுக்கிறது. அப்பொழுது இதவைகள்சினவர்களைப் ஒருவன் அறிவிக்கி நித்திதன்ச் சமைக்கன்பார் துத்துச் சிரிக்கின்றது. பரிசுசமரண பட்டகைப் பட்டிடிக் காட்டி, அவைகளைத் தன் சட்டைச் சாக்கில் வைத்தான். பின் பு அவைகளை அவன் உதறிக் கொட்டினையிலே அந்தத் தண்ணீரில் ஒன்று இவன் வளித்திரதொடட்டிக்கொண்டிருக்கக்கண்டால் அநேகத்தையிலிருந்துகிண்ப்பு பார்ப்பான் என்ற சொல்லையும் மறுபக்கத்தில் நித்தியமென்ற சொல்லையும் கண்டான். பார்ப்பான், நித்தியமென்றும் இவ்விருபுகளும் அவனுடைய மறியற் பத்திர சிறிஸ்தவன்டை சேருகட்டும். அவ்வளவு பின்னொருநாள் அவனுடைய இறையத்தொடேட்டிக்கொண்டது.

இலையப்பற்றி இத்திரு குறவன்கார் தாம் சிபியேலியன் என்று கேட்கிற இச்சக்கவந்தர் கூடியனவையெல்லாம் தாம் அல்லுடத்தில் இருந்தார்கள். அங்கே ஒன்றா தமது வாகசண்டையிலே கண்டதென்ற கேசுபத்தியென்னும் ஒரு புத்தகத்தினால் தாம் மனநிறிந்துபுத்தகையுறையின்றென்று கேள்வியாயினுரைந்து சொன்னார். இன்னுமொருவர் தம்மைப்பற்றி இதைப்போலொத்த வேறொரு காரியத்தையுற் சொன்னார்.

Famine in Bengal.—கற்குத்தாவைச் சேர்ந்த பெரிசோலன் என்றும் ஒரு இடத்திலே சுவியேலே போடுகிறத்தக்கின்ற கனம் பொருத்திய பெச்செய்காரி, மறைத்தாழ்ச்சியினாலுண்டான பெச்சுத்தியென்ற பரிசுசமரணங்களில் சிறிஸ்தவர்கள் செய்த உபத்திரவப்படுகிறார்களென்றும், சரிதார் அவர்களுக்கும் உதவிசெய்யமாட்டோமென்கிறார்களென்றும், கற்குத்தா சிறிஸ்தியன் அறவோக்கெடு என்று

புதினப்பத்திரிகைக்கு வழியிருக்கிறார். போன வருஷத்திலே போனவண்ணமலிணச்சல் முற்றுகத்தாக்கிப்பட்டப்போனினால், இந்தவருஷத்திற்குக் கமாக்காரரெல்லாம் தங்களானாமட்டுக்கு செய்கை பண்ணிவிளைந்து மறைப்போனதினால் உலகை பண்ணில்லாமற் போயிற்று. வற்பரிசுகளான அநேகமாயிட்டு வயிற்றுக்கில்லாமல் சாகிவிடாமல். இன்னும் அநேகமப்பர் ஒருவையென்பபூசணிக்காயை வெதுமத்துக்காரர்ச் சார்பட்டிருந்து அதுவால் குறைந்துபோனதினால், காட்டிலே போய் ஒருவையென்ப சிறிமக்கப்பட்டுத் தின்றுவந்த அதுவது சமைந்துபோக இப்பொழுது போசனத்திற் வழியில்லாமற் கிட்டிய சாகிதற்குதொவாயிருக்கிறார்கள். முன்னிருந்ததிலும் அரிசிலில்ல இப்பொழுது ஏழத்தனை அதிகப்பட்டது. அந்தப்பிரமணமாய் வேளாண்மைக்கென்று எத்தனங்களும் குறைந்துபோயிற்று. இவ்விடத்திலுள்ள பக்கியவாண்கள் சிறிஸ்தவர்களுக்கு அற்ப உதவியாகும் செய்யப் பின்னெற்கிறதினால், குறமாருட்டுசேர்ந்த ஆயிரத்தினுறு சிறிஸ்தவர்கள் செய்த அமைதிப்படுகிறார்கள்.

Accidental Death.—யாழ்ப்பாணம் உலென்சியன் மந்திய வித்தியாசாலையிற் படித்துவந்த வண்ணப்பண்ணை வேலாயுதன் விசுவநாதனென்னும் வாய்ப்புச் செய்துமான சனிக்கீழமைப்பட்சிசாலாகவளை ஆசிரயத்துக்காகக் கொடையெய் இரணைக்குழுவின் துவக்கொண்டு நெடுத்துக்கொண்டு கட்டிச் சில பூக்கவை விட்டுத்தியும் பின்னாமென்றுக் குச் சுகிரிந்ததைத் தந்துட்டுணை வந்துவந்தவா ஒரு இடத்தில் மறித்துப்போய்ப் புறவந்து இலக்குவைத்துக் கட்ட இடத்தில், ஏதோ கைமொசமாய் தட்டுப்பட்டு அவனுடைய கழந்திப்பிறி உடனே விழுந்து உயிர்ப்பிட்டுடான். வாய்ப்புக்கப் புத்திகையிண்கவளையினறித் திகிரிந்தினால் அவர்களுக்குத் வருதிரகையென்ப பாரங்கன். பெற்றார் தங்கன் பின்னாகவளை அவர்கள் சினைத்தது செய்யவேண்டியாகாதன்றும், நல்லகட்டத்ததை ஆவர்களுக்குத் தேடிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றும் எவர்களுக்குச் சிறியாய் மரணம் வருவதினால், அதற்கு ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் இந்த யோக்கியனவை வாய்ப்புக்கு நடந்த அவமானத்தினால் விளங்குவார்களாக.

“மழையுத்திரன் நீங்கள் எதிர்பார்த்திராத நாளிசெய்வில் வரலாம்; ஆதவால் நீங்களும் ஆயத்தமாயிருக்கக் கூடலிகள்.” மத. உச. அதி. சச.

Peace with Burma.—இங்கிலீசுகாராக்கும் பிரமருக்கும் வெறுகாலமாய் நடந்துவந்த யுத்தத்தின்பின் இப்பொழுது இந்நிருத்தவர்களுக்கு சமாதான உடன்படிக்கை பண்ணிக்கொள்ளச் சம்மதித்து, இங்கிலீசுகாரியுத்தப் பட்டினங்களின் சிலவற்றுப், பிரமருக்கக் கொடுத்துப்போடவும், பீக்குணரிலே இருக்கின்ற இங்கிலீசுகாராருடைய படைகளெங்களுக்கு இரணமேல் யாடுதலை செலவுகொள் செய்யாமல் அங்கே வரவென்கிலும்போய் இடமாய் விராபாரப்பண்ணிக்கொள்ள இடங்கொடுக்கவும் தீர்மானமாயிற்று. அல்லாமலும் இச்செய்ய லீலைக்கென்ற பட்டினத்திற் கவர் பண்ணுகிறதினால் அதிகமுறப்பிட்டவர்களாயிருந்து அறுபேரால் பிறித்து சிலங்குபோட்டி அவர்களினொருவனை மாட்டிபேன் என்றியுத்துக்குக் கொண்டுபோய் விளங்கினவொன்று இல் அவ்வைக்குத் தந்துவிராயாகக்கண்டதூக்கிக்க கொன்றுபோட்டார்கள். இன்னொருவன் சீக்கரன் தாக்கப்படுவோனென்று காத்சிறக்கிறார்கள்.

Hindu's Will.—கற்குத்தாவிலே இச்செய்ய காலுச்சென்றுபோன ஒரு பிரம மணிக்கமயொழுது வழியவைத்த மரணசாக்கமென்பவனவாயி, தன்னுடைய என்றனுடையகல் முராவில் அவரால் சிசையத் தன்னுடைய சினைத்தொடுவருக்கும் மற்ற அரைவாசிசெய்யவேண்டுமென்று நாயுப்பங்காப் பிறித்த ஒரு புகுதியை அந்த ஊர்த் தருமக்கந்துகும், ஒருபங்கை அந்த ஊரின் சிறிஸ்தவர்க்குக்கொடுப்போ திகிறு யிசியோலுக்கும், வேறொருபுகதியை வைத்தியசாத்திரப் பள்ளிக்கட்டத்தக்கும், ஈலாய்ப்பங்கைத் தன்னுடைய பரிசுசொகிக்குக் கொடுக்கும்படி வழியிவைத்து இறந்துபோனார். இவ் இந்துமாரிக்கத்தை வெளியாரங்கமாய் விடாதிருந்தாலும், சிறிஸ்தவர்க்கொடுக்கவேண்டிய எணமானமர் மாரிக்கையினால் அவர்களை விடக்கொடுக்கவேண்டிய பட்டக்கொடுக்கத்தொற்றுக்கு.

Chaldean Priest.—கல்தேய தேசத்திலிருந்து வருகிறோன குறவானவர் கொச்சி, கொல்லம், கோவை வம்பாய், சிவநகரம்மாமல்லைய இடங்களு

க்குப்போய் அங்கே பணத் தேர்த்துக்கொண்டு இப்பொழுது கொழும்பில்வந்திருக்கிறார். அவர் இவர்களைத் திரிந்தவர்களுக்கு அறிவிக்கும் விண்ணப்பமென்பவெனினால், சிறிதமாதங்களுக்கு முன்னே கையேயே தேசத்திலிருந்து சிறிஸ்தவர்களுக்குள்ளே ஒரு பூசப்பட்டிருந்துண்டான வேலையிலும், அநேக கல் சிறிஸ்தவர்கள் சிறைகளாய் பிடிக்கப்பட்டமற்றி வேறுமனோசர் இரந்தச்சாட்சியை இந்துபோனார்கள். ஆகவாய் பட்டினையின் கோத்திரப் பிதாவருடைய கட்டவாய்ப்படி, இந்தமேல்தளத்தையும் பணம் பண்ணிப் பணங்களைச் செய்து, தன்ப்படுதருத்துண்டானவெனசன்றி சிறிஸ்தவர்களுடைய விடுபிடுவாய்ச் செய்துண்டான தேசத்தாதங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் சிறிஸ்தவர்களுக்கு உதவிய செய்யவளும் நாயுப்பங்காய் அனுப்பப்பட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

Rail Road Accident.—அமேரிக்காவிலே சிறிது அறுகளுக்கு மேலாகக் குறுகுபாலங்கட்டி அதிமேலமாகச் சலானைசாரித் தெருக்கையப்போட்டு அதிமேலம் இரதங்களைவேறும்போவார்கள். அந்த ஆற்றின்மேலாகக் கப்பலோடிப்போகத் தென்வையாயிருக்கலாம், அந்தத் தாக்குப்பலத்தை ஒரு புகுத்திலே சும்பிக் கப்பல் போனதில் வெறுமுறைபுறந்திரந்து பிரகாரம் அந்தப் பாலத்தை அற்றுக்குமேலே விடுவார்கள். இப்படியிருக்கப் பிறக்கடவைகாலமாய்த் ஆறுநிதிக்கியிலும் அந்தத் தாக்குப்பாலம் வழியாகச் சிறிது இரதங்களேயு வருகையில், அந்தப் பாலம் குற்றுக்குமேலே இருக்கிறதென்றெண்ணி இரண்டுமுற்று இரதங்கள் ஒருமிக்கச் சமுத்திரத்திலே போறிந்து விழுந்ததினால் அதிலிருந்து ஜம்பபெராவைக்கு ஒரு கணம்பொழுதியில் அழிந்துப்போனார்கள். அவைகளைச் செலுத்தினவன் அந்தவேளையிற் கவலையினமாயிருந்ததினியித்த இப்படிப் பங்கமரண மொசுச் சம்பவித்தது.

Severe Storm of Hail.—தேல்லி ஈகரியிலே பிறக்கிட வைகாசிமாதம் பதின்குறும் பதினெருகித்தியையிலும் கம்மண பெய்துதினில் ஏரக்கருறைய நூறுபேரளவுக்கு மரணித்துப்போனதாயன்றி ஆடு மாடு முதலிய சிலசெத்துக்களில் ஐயாயிரம் ஆயிரமளவுக்கு அழிந்துப்பாயிற்று. அல்லாறால் தை மாடமாவிலே தேவிலிவளையிற் பிறித்தத்தில் உண்டாட்டிபெய்வாயித் திண்டுமறு மாறுதினாலும் அதினியித்தமும் அநேகத்து சனங்கள் மெத்த வருத்தப்படுகிறார்கள். இந்த இடையூறுகன்வல்லார்தேவனுடையன செய்கையென்று அல்லித்திருந் குசேசன்கள் எண்ணுகிறார்கள்.

Madura.—போளமாதப் பிற்கடையிலே மதரையிலிருந்துவந்த ஒரு காசித்திலுவரியவருகிறதென்பவனெனில், அறுததவகுதியிப்பெய்து ஒரு மானுக்கம் விடுதலையாளியில் வீட்டுக்குப்பாயிருந்து போடியது, தான் விவாகமபண்ணை வேண்டுகின்றும், அதனும் அஞ்சாரண்களுடைய நூறாருபைசு ரூபிட்டுக்கவைக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானம் பண்ணினதின் அலுவலையை எண்மையால்க் காட்டிக்கெடுத்திக்கொண்டு ஒருநாட் சனிக்கீழமைதன் கிரமத்துக்குப்போன அன்று அவனுடைய கல்ப்பொன்சகோதரி பெதிவியாதியினால் இறந்துபோக அவனுமற்ற்றாகாத காலவே மரித்தவல்லாரின்.

Casto.—பூதன் இந்துவாலிரப் இறங்குள் ஈகரிக்குப் பணம் பண்ணிவந்ததினால் அவர்களைச் சாதியைவிட்டுத் தள்ளவேண்டுமென்றும் அவர்களுடைய சினைத்திப்பண்ணையை எத்தனைச் சித்தியாகாததினால், அந்த ஊழம்பெருகிற் கொற்பாராயு அபொடியுதித்தால் அவர்களுக்கும் வேலையும் மறிப்பொருமென்று அவ்விடத்துப் பண்டைச் தீர்மானம் பண்ணினார்கள். இவ்விதமாய்ச் சிறப்பரிமையின்வாலியில் இற்றுக்கேர்க்குறைய ஆறு மாதத்திற்கு முன்பினும் பணம் பண்ணினதினால் அவனை அவனுடைய இனஞ்சனத்தை விட்டுப் புறம்பாக்கி வைத்தார்கள்.

Shipwreck and Loss of Life.—வம்பாய்தேசத்திலே இந்நெருக்க்சிறிதமிகமேலும் கடுமையம் தடதாரகையே ஒரு கப்பல் மக்காபட்டினத்தைத் தரிசிக்க வாய்திறையோய்த் திரும்புவருகையில் மேகமென்றும் இரணாய்க்குத்து அதிகமாய் மறைப்பெய்தினால் அந்தக் கப்பலெச்செலுத்தின மாணுவி ஊருக்குச் செல்லுகிற பாதையிடுக்கத் தெரியாமல் வழிற் பவிட்டுப்போது கப்பல் திறம்பய் பாறிப்பொறுத்த உடைந்ததினால் அதிலிருந்து நா பேரளவுக்குச் சமுத்திரத்தில் விழுந்து அழிந்திப்போனார்கள்.

MORNING STAR.

Jaffna, Thursday, July 28, 1853.

NATIVE EDUCATION, No. 4.

In the opening address at the meeting held at Vavuni for educational purposes, the Chairman observed, "But please bear in mind, that the enlightened policy both of theory and practice of the British Government is to support and encourage education, irrespective of religious truths."

The Rev. Samuel Newell, one of the first company of missionaries sent out to the East by the American Board of Missions, spent ten months of the year 1813, in visiting different parts of the Island of Ceylon, in search of suitable missions.

"1. The country is the King's, and His Majesty's Government is friendly to missions. His Excellency General Government, the present Governor, has authorized by the Secretary of State, (Eng) to encourage the efforts of all respectable ministers."

From that time to the present, the regulations of Government generally, relative to education, and more especially the fundamental principles on which the present School Commission was organized, as well as the manner in which it has hitherto been conducted, go to show that the British Government both in fact and in principle, encourage the Christian education, as maintained in the Revelation of God, as of primary and indispensable importance in every system of education whether for natives or for Europeans.

In further proof of the enlightened views of British Counsellors on the subject in hand, may be given the following paragraph, now copied from the introductory remarks of the fifth "Triennial Report" of the British Government, published in the year 1840, in a recent charge to the grand jury at the Leicester Assizes, made the following remarks: "The doctrine which was lately promulgated, was, give the poor education, and you destroy crime. This had not turned out to be the case with the calendar before the court, for he found that most of the desperate robberies and burglaries were committed by persons who could read and write."

What then would be the opinion of the learned Judge on the point in question of endowing an institution from which all "idol" ground work" is studiously excluded, and Hindu idolatry, in its more debasing forms, substituted in its place? (To be concluded.)

THE CEYLON NEWSPAPERS.—As we have received no copies of the Examiner under its new administration, except the first number, we fear our new friends have "cut" us. We hope they will not do this, as the Examiner has ever found a welcome at our table, and we shall miss much its regular visits, if its editors thus leave us. We are not insensible to the great kindness of the Observer and Examiner in hitherto kindly granting access to their columns for our views on the subject of native education, without any small monthly ones. But we had hoped that they balanced their accounts with the reflection that they were aiding us in our attempts in the good work of diffusing light and knowledge among a heathen people. If they can continue to exchange with us on the same ground, we shall be grateful. And we should also, by the "Times," whose recumbence at present we have not the pleasure to mention, would kindly consent to a like interchange of friendly views with us.

TO CORRESPONDENTS.—We do not see any necessity of Beta's communication on plebeianism, as we have seen no copy and glaring instances of the vice of late. If Beta writes on this subject, he should bring up some recent instances and do battle with them.

A "Non Subscriber" we should refer to the editors of the Mirror, for, although they have, as you say, "enormously and grievously outraged" you, yet we trust they will be willing to do you justice if you address them in a proper way.

Though "A Catholic, not a Papist" has complied with our request, yet in view of the difficulty of correcting the article, and its lack of general utility, we decline to publish it.

DONATIONS.—We present our best thanks to a kind friend in Colombo who has just now ordered the Star, and sent us a 21 note for the strength it addresses them in a proper way.

Ex-President Van Buren, now 71 years of age, lately sailed from New York for Liverpool, with the intention of making the tour of Europe and perhaps of the East. He is the first Ex-President of the United States who has visited England.

SUGGESTION.—It is surprising, considering the relative positions of Ceylon and India how very little interest is taken by either in the affairs of the other, and how seldom it is that an exchange of views takes place apart from the calls of business. Is it not true, more particularly so with the Singhese portion of Ceylon, that the European inhabitants practically ignore the fact that a vast continent lies stretched within a few hours sail, inhabited by people, to a certain degree, civilized, and governed by laws professedly intended to benefit the governed, on principles supposed to be the best suited for the country? Is it not strange that so few civilians are induced to take out a six week's leave in India and then endeavor to draw as many points of comparison as possible between the two countries, as it were, European codes on Indian custom? Each system has its advantages and disadvantages. Each country might derive benefit by taking a lesson or two from the other. Let not India despise the insignificant island at her feet, where, though the public service is less munificently rewarded, the people are more happy and more free. Let not Ceylon, enshrined by the ocean, and more immediately connected with her island neighbor, so much disregard what consider it a thing to be desired, to gather information on that most difficult subject the government of an eastern race—a study which demands the most unbiased judgment of a mind capable of looking at matters as the artist does, who, on an over-hanging cliff, gazes on the vast extent before him, and suits his colors to the peculiarity of each feature, whether hill or dale, waterfall or ravine, and, in such disregard, not according to the ideas of government acquired in Europe, but according to the individual necessity of each case, its relative bearing and the character of the country and the people with whom we have to do.

The most enlightened statesman from Europe, suddenly brought to India, and compelled to govern according to his preconceived ideas, would be an odd, ungracious, and ungrateful sight. He would have to learn at home, and made the people and their habits his study, and one of the best ways of study is the practical one above suggested.

The expense of making such a tour is referred to, may moreover be made very small indeed. With indifferent roads the choice lies between palanquin or bullock bandy. The latter is by far the most desirable, both because it is cheaper and owing to the ideas of government acquired in Europe, but according to the individual necessity of each case, its relative bearing and the character of the country and the people with whom we have to do.

It is true that a six weeks tour can give but a limited scope for acquiring information; and yet it is strange how much more may be acquired than would be supposed in so short a time by any one with his eyes and ears open. A short, more or less, winter, however, is longer and almost sure to meet that frank and liberal reception, for which the company's officers have always been so justly celebrated, and we venture to assert that on his return he will find that his time has not been misspent, nor his finances seriously disarranged.

THE CEYLON MAILS.—In the last Star we spoke of having received no English or American papers, since the letters by the middle of the month had not reached Jaffna two days before, on the 11th inst. Now we have occasion to speak again, and to ask, Cannot this unsatisfactory state of things be remedied? Generally the overland papers come very irregularly; sometimes two or three with the overland letters; and after a lapse of one or two mails, two or three more, and so on, till a week, more or less, often passes before the whole of the dozen or twenty papers we receive, are in hand. But this time the matter is still worse, and knowing as we do, that very many of the European community in Jaffna, in common with ourselves, are greatly annoyed and troubled by the management of the island postal, we think it worth while to mention particularly how papers have come this time. On the 11th, the letters; the 12th nothing; the 13th two papers; 14th one paper; 15th no papers, and from that day to Thursday the 21st—ten days after the arrival of the overland letters—nothing. On the 21st, after we had entirely given up all expectation of receiving them, the whole of the balance came in at once, much to our joy. Now if it were proper for us to do so, we should beg leave most respectfully to "grumble" a little, but as it is improper, we will be content with a few expressions of our regret, and may be so taken in hand by those concerned, that the public convenience may be well subserved and good feeling be restored and promoted.

MADURA—CHOLERA AND THE PROVIDENCE OF GOD. A letter from Madura, written in the latter part of June says: "A member of the preparatory class, ready to be married during the vacation, was about to marry, and not only was a healthy girl, but in the healthiest way. The ceremony was performed last week. On Saturday he returned to his village. The same evening a sister who went with him died of cholera, and he himself died the following morning."

THE MAINE LAW ABROAD.—The Zion's Advocate and Eastern Witness, of Philadelphia, in his last issue, received by the king of Sweden, asking for information in relation to the operation of the Maine Law upon poverty, pauperism and crime, and the general interests of Maine. He was instructed by his sovereign to procure the information to be transmitted to Sweden.

Correspondence of the Morning Star.

WHY ARE SO MANY EDUCATED NATIVES INFIDELS?

I assume it as a fact that the majority of those who leave the numerous millions embracing Christianity, leave them as infidels, deists, or atheists, and not in heart as Hindu idolaters. Driven from a belief in the old religion by the force of physical facts, and other demonstrative proofs of its egregious errors, they are, nevertheless, averse to embracing Christianity; and being unable to find any religion to fall in all points with their wishes, they live out of the pale of all religions.

It was once told by a highly intelligent native that he had for a long time read the Bible, and that he had investigated its claims of his faith, and that he rejected them as insufficient. When I asked whether he had approached the subject in a teachable spirit and with prayer for the divine illumination of his understanding, or simply relying on the aid of human reason, he frankly confessed to the latter. Here, I think, we have a clue to one cause of the rejection of Christianity. As the Scriptures were given by inspiration of God, (2d Tim. iii. 16.) for the purpose of the glorification of God, and being thoroughly grounded in all good works, it seems natural to think that when all things necessary for practical purposes were revealed, the hidden things should belong to God, (Deut. xxix. 29.) who hides these things from the wise and prudent, (Mat. xii. 25, compare with Ps. viii. 2, and 1 Cor. i. 27.) and reveals them unto babes, by his Holy Spirit, (1 Cor. ii. 10-11.)

Let us see if we can find any reason for this. It is said that he had for a long time read the Bible, and that he had investigated its claims of his faith, and that he rejected them as insufficient. When I asked whether he had approached the subject in a teachable spirit and with prayer for the divine illumination of his understanding, or simply relying on the aid of human reason, he frankly confessed to the latter. Here, I think, we have a clue to one cause of the rejection of Christianity. As the Scriptures were given by inspiration of God, (2d Tim. iii. 16.) for the purpose of the glorification of God, and being thoroughly grounded in all good works, it seems natural to think that when all things necessary for practical purposes were revealed, the hidden things should belong to God, (Deut. xxix. 29.) who hides these things from the wise and prudent, (Mat. xii. 25, compare with Ps. viii. 2, and 1 Cor. i. 27.) and reveals them unto babes, by his Holy Spirit, (1 Cor. ii. 10-11.)

Let us see if we can find any reason for this. It is said that he had for a long time read the Bible, and that he had investigated its claims of his faith, and that he rejected them as insufficient. When I asked whether he had approached the subject in a teachable spirit and with prayer for the divine illumination of his understanding, or simply relying on the aid of human reason, he frankly confessed to the latter. Here, I think, we have a clue to one cause of the rejection of Christianity. As the Scriptures were given by inspiration of God, (2d Tim. iii. 16.) for the purpose of the glorification of God, and being thoroughly grounded in all good works, it seems natural to think that when all things necessary for practical purposes were revealed, the hidden things should belong to God, (Deut. xxix. 29.) who hides these things from the wise and prudent, (Mat. xii. 25, compare with Ps. viii. 2, and 1 Cor. i. 27.) and reveals them unto babes, by his Holy Spirit, (1 Cor. ii. 10-11.)

Let us see if we can find any reason for this. It is said that he had for a long time read the Bible, and that he had investigated its claims of his faith, and that he rejected them as insufficient. When I asked whether he had approached the subject in a teachable spirit and with prayer for the divine illumination of his understanding, or simply relying on the aid of human reason, he frankly confessed to the latter. Here, I think, we have a clue to one cause of the rejection of Christianity. As the Scriptures were given by inspiration of God, (2d Tim. iii. 16.) for the purpose of the glorification of God, and being thoroughly grounded in all good works, it seems natural to think that when all things necessary for practical purposes were revealed, the hidden things should belong to God, (Deut. xxix. 29.) who hides these things from the wise and prudent, (Mat. xii. 25, compare with Ps. viii. 2, and 1 Cor. i. 27.) and reveals them unto babes, by his Holy Spirit, (1 Cor. ii. 10-11.)

Let us see if we can find any reason for this. It is said that he had for a long time read the Bible, and that he had investigated its claims of his faith, and that he rejected them as insufficient. When I asked whether he had approached the subject in a teachable spirit and with prayer for the divine illumination of his understanding, or simply relying on the aid of human reason, he frankly confessed to the latter. Here, I think, we have a clue to one cause of the rejection of Christianity. As the Scriptures were given by inspiration of God, (2d Tim. iii. 16.) for the purpose of the glorification of God, and being thoroughly grounded in all good works, it seems natural to think that when all things necessary for practical purposes were revealed, the hidden things should belong to God, (Deut. xxix. 29.) who hides these things from the wise and prudent, (Mat. xii. 25, compare with Ps. viii. 2, and 1 Cor. i. 27.) and reveals them unto babes, by his Holy Spirit, (1 Cor. ii. 10-11.)

RULES.

A. Language, as it emanates from finite minds, must abound with imperfections.

1. It can never convey adequate ideas of eternity, infinity, &c.; therefore when we use such terms we betray our ignorance, because we use words to which we have no definite ideas.

2. Words are not ideas; they are only the sign of ideas.

3. One word frequently stands for two or more ideas.

B. Language circumscribes an idea, to convey which it is employed—therefore,

1. Many doctrines which when only thought of seem simple, are obscure when conveyed by words.

2. Language is a secondary means of conveying ideas with certain corresponding ideas, which we are apt to imagine necessarily connected with it, from the nature of things; but in reality this connection is perfectly arbitrary and the effect of habit.

1. It is thus that many imagine they have correct ideas of such words as infinity, eternity, &c., though (A. 1.) it seems clear such cannot be the case.

D. Men are generally more affected by words than by ideas.

1. Thus an eloquent preacher is generally more admired than a close reasoner.

is not to be used as a plain saying not so accommodated and to which we have adequate ideas (A. 2. B. C. E.)

5. Expressions which relate to the nature and counsels of God are indefinite because they cannot convey distinct ideas (A. 1.)

F. The language of the Bible is popular language adapted to the times in which it was used, and to the habits, customs, and peculiar feelings of the people to whom it was addressed.

G. In interpreting it, we should endeavor to place ourselves in the position of those to whom it was addressed, and make every allowance for altered times, habits, customs, manners and circumstances.

H. Reason cannot be trusted, because, in most disputes, men of equal talents take opposite sides of a disputed question and prove their points.

I. Whist Socinus proves the impossibility of the Trinity, Poirer proves that necessity there must be a Trinity.

H. Reason cannot be trusted, because it is so liable to be biased by preconceived notions, feelings, and prejudices.

I. Preconceived ideas in religious matters are not the dictates of reason, because reason tells us that we are not to trust our preconceived ideas in opposition to revelation; especially in cases out of the common course of nature.

J. We cannot reason without intelligible propositions; for reason tells us we cannot argue without ideas, and experience proves that we go wrong if we do so.

1. Therefore we cannot reason from words of which we have not a clear comprehension (A. 1.)

From the foregoing propositions it is not reasonable to conclude that as we must reason from words, reason is not a standard whereby to test revelation and that all human (all created) minds are incompetent judges of the divine nature, counsels and attributes; because they know not what the divine nature may or may not contain in consistency with its own divinity, (1. Cor. ii. 11.) and this will further appear I think from the following propositions.

K. Unless two propositions contain an actual contradiction, they may both be true, and when each of them taken separately is demonstrable from Scripture, we are not justified in pronouncing them incompatible with each other, however inconceivable they may appear to us.

1. Two doctrines apparently opposed to each other may be received in faith without an attempt to reconcile them.

2. If two doctrines are separately proved from Scripture, they are reconcilable in their nature, even though we may not know how to reconcile them.

L. There is no reason to suppose that revelation must be something on a level with human understanding.

1. The Scriptures do not profess that such is the case.

The revelation of incomprehensible doctrines opens a field for the exercise of faith and humility, and keeps us in humble dependence on the Almighty.

N. God is truth. Therefore nothing at variance with truth can emanate from him.

O. If we can be certain that there is any thing in a doctrine necessarily repugnant to common sense and implying a contradiction, we owe it to God (N.) as well as to ourselves to reject that doctrine—but

P. If any doctrine is revealed in Scripture (or to be deduced herefrom) that appears repugnant to reason or truth, we must rest assured that the apparent contradiction arises from our finite understanding—before

1. When plain words of Scripture and an apparent dictate of reason are at variance, the latter should succumb to the former.

FAMINE IN BENGAL.—The Rev. J. C. Page missionary at Arrisrah has addressed a letter to the Calcutta Christian Advocate giving a melancholy account of the sufferings of the poor in that district, and particularly of the Christians, whom the zemindars refuse to assist. Last year the ryots lost their crops altogether, and this year, after unparalleled exertions to secure the means of sowing the crop, the grain has perished in the drought. The poor are literally starving in tens of thousands. Hundreds of families had been living for months on pumpkins, and when these had disappeared, took to the jungle roots. These have been swept away also, and the poor are left absolutely without the means of subsistence. The price of rice has increased seven fold, and the means of the cultivators have diminished in almost the same proportion. The fifteen hundred Christians, connected with the missionaries, are, however, in the most wretched condition, as the rich men of the district invariably refuse to afford them the slightest aid. Mr. Page is not a man given to exaggerate, and we hope his appeal will be responded to with the liberality which would excite in England.—Friend of India, June 30.

A HINDU'S WILL.—The Englishman notices that Baboo Tarakissia Banerjee, son of the late Rahmahad Banerjee, has made a will, which is almost without precedent in this country. His property amounted to about one lakh and a half rupees, half of which has been left to a friend. The remaining half is to be divided into four portions, one to be given to the District Charitable Society, another to the City Mission, a third to the Medical College, and a fourth to his attorney. The bequest is without precedent, but the explanation is probably that the Baboo, though he had never openly abandoned Hinduism, had secretly become convinced of the truth of Christianity.—Friend of India, June 23.

MAINE LAW IN VERMONT.—The law is found to work abominably, so far, at least, as it relates to the vending of liquors, or the open exhibition of drinkiness. It is removed, indeed, that "Congress was by no means in the way to this point from the New York side, and if so, it is probably taken "in doing to suit the patient;" but the public sale of ardent spirits seems to be wholly discontinued. The vigilance of our authorities, moreover, makes it rather unsafe for a man to appear "in disguise" in our streets.—Burlington Free Press.

PEACE WITH BURMA.—The king of Ava is in so close quarters by reason of the long blockade in the Burmese rivers and the scarcity of food, &c., caused thereby, that he again seeks for peace with the English. The Friend of India of June 30, says positively "It is peace." We hope it may prove so.

A GREAT SAVING.—It is said that the saving alone to the London Times, by the abolition of the stamp duty on newspaper supplements, as proposed by Mr. Gladstone's budget, will be not less than from £20,000 to £30,000 annually!

SUPREME COURT.

The second Criminal Session of the Supreme Court for 1853, was opened in Jaffna on the 15th instant by the Honorable Sir ANTHONY OLFERTH, Chief Justice, when the following cases were disposed of:

1. Forgery and Uttering. Withdrawn.

2. Concealment of child-birth—against Swarnal of Point Pedro. The prisoner pleaded guilty and was sentenced to two years' imprisonment at hard labor.

3. Forgery—against three prisoners. Postponed to next session, for want of time to bring up witnesses resident in Colombo.

4. Robbing a temple at Maneply—against Sooria Moorogan of Narvaly. Convicted and sentenced to three years' imprisonment at hard labor.

5. Aggravated assault—against Kaylavay Sathan of Ponnery Nellore. Acquitted, on the ground that the prisoner was insane when he committed the crime, and consequently irresponsible for his act. He was immediately remanded to jail, there to remain during the Governor's pleasure.

6. Murder—against Manuppilly John Pooveryasingham, Ponnachi his wife, and Saniappilly Philipappay, all of Jaffna. Mr. Advocate Muttikissia appeared as counsel for the prisoners.

This case excited much interest, from the gravity of the charge, and the influential position in Jaffna, which the prisoners occupied. The deceased—a girl of 15 or 16 years of age—had been for some years immediately prior to her death, the servant of the two first prisoners, who, according to the witnesses, were occasionally so mischievous and so violent. It appears that on the day of her death, her mistress, the second prisoner, had given her fish to clean, over which, instead of cleaning them, she fell asleep. This coming to the knowledge of her mistress, she directed her little servant girl Nunny to take away and conceal the fish; which (done, Nunny went out to the bazaar, leaving in the compound the three prisoners, the deceased and a child of four or five years named Coopirully, the niece of the second prisoner. When Nunny returned in an hour or two from the bazaar, the deceased was said to be missing. Search was made, but to no effect, but she was not found. Next morning early, Nunny went under, as she says, the direction of the second prisoner, and looked into an old unused well situated in a far off part of the compound, and in it, floating on the water, she saw the dead body of the missing girl, with an old basket and its attached rope along side.

The police vedahs of the neighborhood, and the constable of Jaffna, who all happened to be relations or connections of the prisoners, were called in, as also the native deputy coroner of Nellore, who held an inquest on the dead body, and on the verdict being returned, ordered an accidental death from drowning, it was immediately interred in ground at the sea-side appropriated for the burial of Gentoos. Some of the witnesses at the trial spoke to marks of violence having been seen on the body when taken out of the well, and also to the rejection as jurymen on the deputy coroner's inquest, of persons who, on viewing the body, had made remarks tending to excite suspicion as to the real cause of death; while other evidence showed some haste in burying the body of a Christian, which was deceased while in Gentoo ground. The deputy coroner obtained a medical man to examine the body. These proceedings all had without notice of death to the Coroner, who, however, on the following day, on private information received, ordered the body to be disinterred and examined by a medical gentleman; whose testimony at the trial went to show that the deceased was not drowned but that life was extant before she entered the water; and that from the marks and injuries apparent on the lips and neck, the probability was that the deceased had been strangled.

This case has excited much interest against any of the accused. The public prosecutor endeavored to put in the evidence of the little child Coopirully who alone remained with the prisoners and the deceased on the compound when Nunny went to the bazaar; but being of too tender years and of insufficient understanding, the presiding Judge held her to be incompetent as a witness.

The summing up of the Chief Justice stated that suspicion pointed to the prisoners or some of them, but that there was no direct evidence of guilt. He charged for an acquittal, and the Jury after a short retirement, brought in a verdict of Not Guilty.

7. Burglary and theft from Batticaloa—against Agnamdu malle Ismarlebbe. Convicted and sentenced to two years' imprisonment at hard labor.

USEFULNESS OF TRACTS.—The Rev. Mr. Montgomery of Chicago, Ill., in speaking at the anniversary meeting of the American Tract Society, in New York city, on the 11th of May last, made the following remark and statement:

It was objected against the distribution of tracts, that many of them were torn up and destroyed. But all of them were not. And if nine-tenths of them were lost, the one-tenth that was saved did good enough to balance the account. On one of the western canal boats, tracts were distributed, and one man, to show his contempt of the tract, cut it up, carried it in his pocket, and after holding it up for people to laugh at, put it in his garment, and taking it up, he saw on one side the word "God." He turned it over, and on the other side was the word "eternity." And these words, God and eternity, added to him, and followed him, till he was brought to Christ.

A Methodist clergyman, the Rev. Mr. Deering, said that when he was in New Orleans, he attended a meeting of the Tract Society, when the Hon. John W. Crockett, son of the celebrated Davy Crockett, arose and said that he was sitting one day in his office, and a little tract entitled "The Sinner's Prayer" was thrown in at his door. He took it up and read it, and it was the means of his conversion. Another distinguished gentleman related a similar statement in regard to himself.

ACCIDENTAL DEATH.—We are sorry to learn that on Saturday the 23rd inst. a young man of 16 or 17 years of age, connected with the Wesleyan Mission School at Jaffna, while out shooting doves, with a double barreled gun, accidentally hit the trigger, discharging the contents of the gun through his neck, killing him instantly! This is another warning added to the many previous ones of the great necessity of caution in the use of firearms, as well as an admonition to all to be prepared for sudden death.

OVERLAND INTELLIGENCE.

We have European news down to within thirty-four days of the Star's present date, namely to June 24. This arrival was looked forward to with very great interest on account of the position of affairs between Russia and Turkey, but the news is not of so startling a nature as it was supposed it might be. The London correspondent of the Colombo Observer thus speaks of the present topic: "The Emperor says he will occupy the Danubian provinces if the answer of the Porte to the new ultimatum, is not agreeable, but he does not wish for war. A circular letter has been sent by Russia to the various governments protesting against the warlike intentions imputed to it and affirming that in reality the question is only upon the holy places."

FRANCE.—The house (exchange) has been much affected by the various reports about Turkey; in the cabinet M. Fould could not agree with his colleagues on this question and tendered his resignation which the Emperor would not accept. Another socialist plot has been discovered and 300 persons arrested. Political parties' future will only be given after the fullest investigation.

AMERICA.—The States are on the eve of a conflict with Mexico, so it is said, but we do not see reason to believe it just as present.

YOUNG MEN WANTED.—By the politeness of P. A. Dyke, Esq., we have received a copy of "The Fort St. George Gazette," Madras, in which there is an advertisement of the "Madras Railway Company" to the effect that from five to ten educated native young men, between 15 and 20 years of age, are wanted as "Engineering Apprentices" on the Madras Railway. Particulars, so far as the notice is concerned, may be learned on application at the Maneply Press.

Venus and Mercury will be in conjunction in the constellation Leo, on evening stars, Aug. 1st, 5h. 41m. A. M., Venus at that time being 5 degrees north. On the preceding evening the planets may be seen approaching each other, near the western horizon as soon as the stars appear.

THE WORST OF ROBBERS.

Bad thought's a thief! He acts his part; Creeps through the window of the heart; And, if he once his way can win, He lets a hundred robbers in.

GOD EVERYWHERE.

There's nought around, above, below, From flowers that bloom to stars that glow, But, in its light, my soul can see Some feature of the deity.

MAURITIUS.—Mr. Ellis, author of "Polynesian Researches" lately arrived, per screw steamer, at the Mauritius, with a view of re-opening the Madagascar Mission. We hope success may attend the effort.

DIED.—In Jaffna, July 12, Mrs. S. Dorothea, wife of Mr. G. Wuyk, aged 24. Mrs. W. was the elder sister of Mrs. Nolan, whose death was not long ago noticed in the Star.

NOTICE.

PROBATE of the last Will and Testament of the late EDWYN STANHOPE WHITEHOUSE, Esquire of Jaffna, having been granted by the District Court of Jaffna to MICHAEL JOSEPH LEMARCHE, Esquire of Jaffna, one of the executors named in the said Will and Testament,

Notice is hereby given that all parties indebted to, or having any claims against the estate of the said deceased, do pay such debts or prefer such claims to the said executor on or before the 10th day of October next, after which no claims will be attended to.

P. F. TOUSSAINT, Proctor for the Executor. Jaffna, June 25, 1853.

அறிவித்தல்.

யாழ்ப்பாணத் தீராயில் இச்செலவு காலஞ்சென்ற போன எட்வின் இளந்தன்கோப் உடைய நிறுவல் துறையவர்கள் குழந்தைவந்த மரணசான்றத்தை நடத்தும்படியாக எழுதப்பட்டவர்களில் துறவராகிய டியக்ஷெயல் டோசெல் லெமசன் ஒருவர் கணக்கு அம்மரணசான்றப்பத்திரம் யாழ்ப்பாணம் டிபந்திக்குகடெடரலே ஓடிப்புகுமாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இத்தெக்ககொண்டு சுகலுக்கும் அறிவிக்கிற தென்னலென்ஸ், சொல்லப்பட்ட காலஞ்சென்ற போனவருக்குக் கடன்கொடுக்கவேண்டியவர்கள் இவனகுத்துவம் ஐப்படி மாறும் பத்திரத்திசு அல்லது அதற்கு முன்னொல் வப்பட்டு லெமசன் துறவிடத்திலே வந்து தங்கள் கணக்குகளைக் கோடுத்து தீர்த்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், காலஞ்சென்ற போனவர் கடன்கொடுக்க வேண்டியவர்களும் சொல்லப்பட்ட தவணைக்குள்ளாகவந்து லெமசன் துறவையுடன்துற அறிவித்துக்கொள்ளவும், அப்படியே எவ் வேண்டியும் குறித்த தவணைக்குள்ளாக அறிவித்து வழிவகுத்து அதன்பின் யாறோது துறச்சியுக் கவனிக்குப்பமாட்டுகின்ற இத்தெக்ககொண்டு அறிவிக்கப்பட்டுகிறது. மரணசான்றத்தை நடத்திற்பருடைய பிறக்கிராசியாகிய,

பீற்றர், எவ். தொகுவி.

யாழ்ப்பாணம் துறைநகர் (நு). ஜூன் 17, 1853. Printed and published at the American Mission Press, Maneply, Jaffna, Ceylon, by THOMAS S. BURNELL.